

יהי המלך

קונטרס שבועי בענייני גאולה ומשיח

כשם שהי' בימי חזקי' ש"יצא מלאך ה'
ויד במחנה אשור", כך גם בנוגע לזמננו
זה, הזמן ד"יצא חוטר מגזע ישו"

ראה עמוד 6

שבת קודש חול המועד פסח
הי' תהא שנת סגולות גדולות

תסב

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד

מוקדש
לכ"ק אדמו"ר שליט"א
מלך המשיח

לעילוי נשמת

הו"ח ר' שמואל פסח ב"ר יעקב דוד ע"ה
נפטר ביום ג' תשרי - צום גדלי' ה'תשנ"ה
וזוגתו האשה החשובה מרת פריידל חדוה
ב"ר זאב וואלף ע"ה

נפטרה ביום ד' אדר שני ה'תשנ"ה

פיס

ת. נ. צ. ב. ה.

*

נדפס ע"י חתנם ובתם

הרה"ת ר' שניאור זלמן הלוי וזוגתו מרת אסתר שיינדל
ומשפחתם שיחיו שגלוב

בחסות:

'קרן המיליון'

שע"י 'מרכז חב"ד העולמי לקבלת פני משיח'

ב"ה

3 דבר מלכות

ההוראה מהפטרת אחרון-של-פסח לזמננו / משיחת אחש"פ ה'תשכ"ב

7 זמן הגאולה

כשירצו באמת שמשיח יבוא - יפעלו זאת! / הזמן הנוכחי באור הגאולה

12 "בזכות נשים צדקניות"

התורה נותנת כח ומבטיחה שזה תלוי בידי הנשים והבנות שבדור / תפקיד הנשים בהבאת הגאולה

14 כתי"ק - פרסום ראשון

אכילת האפיקומן הכהנה לגאולה / הגהת כ"ק אד"ש מה"מ על שיחת ליל ב' דחה"פ ה'תשח"

המדור "זמן הגאולה" מוקדש לע"נ האשה מרת רוזזה בת ר' יצחק מאיר ע"ה מיידנצ'יק

נלב"ע ביום ו', עש"ק פ' ויגש - אחר הצות היום - ו' טבת ה'תשס"ב

יה"ד שיקויים העידר "הקיצו ורגנו שוכני עפר" והיא בתוכם, בגאולה האמיתית והשלמה תיכף ומיד ממש

מדור "בזכות נשים צדקניות" מוקדש

לע"נ האשה מרת רבקה בת הרה"ח ר' צבי ע"ה - נלב"ע ביום כ"ט תמוז ה'תשס"ב

יה"ד שיקויים העידר "הקיצו ורגנו שוכני עפר" והיא בתוכם, בגאולה האמיתית והשלמה תיכף ומיד ממש

נדבת בני: הרה"ח ר' שמואל ש"י הרה"ח ר' יעקב ש"י שפריצער

מערכת "יחי המלך"

במסגרת: "מיטה משיח" שע"י "אגודת חסידי חב"ד" באה"ק, תחת נשיאות כ"ק אד"ש מה"מ

יוצא-לאור על-ידי: תלמידי ה"קבוצה", "חיילי בית דוד", ישיבת תות"ל המרכזית, "בית משיח" 770

סניף ארה"ב: 383 Kingston Ave. #38, Brooklyn, NY 11213 • טלפון: 267-1757 (347)

סניף ארץ הקודש: ת.ד. 966 קרית-שמואל, מיקוד 26109 • טלפקס: 871-5770 (04)

דואר אלקטרוני: yeh_@netvision.net.il • אינטרנט: http://www.moshiach.net/blind

Handwritten text in Hebrew, including a large signature and various notes. The text is dense and appears to be a continuation of the printed content or a related document.

אכילת האפיקומן כהכנה לגאולה

לפנינו צילום מיוחד (מוקטן) מהגהת כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א על שיחת ליל ב' דחג הפסח ה'תשח"י (נדפסה בלקו"ש ח"ג ע' 1016 ואילך)

להלן פענוח הכתי"ק (בא בהדגשה*):

י.ט. צפון:

"צפון קשור ב'יחץ".

כ"ק מו"ח אדמו"ר סיפר¹ אשר ראה שאביו כ"ק אדמו"ר נ"ע שבר את האפיקומן לחמש חתיכות. אבל לא ידע בבירור אם זה בדיוק. עד שראה פעם אשר האפיקומן נשבר לשש חתיכות והניח חתיכה אחת הצדה. ושאל אז אצל אביו הטעם על זה ואמר לו: אז מען וויל אלץ וויסן ווערט מען געך אלט.

למחרת הלכו שניהם ביחד. בשעת ההליכה נאנח כ"ק מו"ח אדמו"ר. ואמר לו אביו: כ"כ נוגע לך הדבר – וביאר לו אז את הטעם:

מצה האמצעית היא כנגד יצחק ולכן אותיות יחץ הם מאותיות יצחק [ואפיקומן הוא חסד דאברהם, כי אפיקומן הוא אפיקו מן, השפעת מזון ואברהם ה' משפיע לכל ואפילו לערביים, ויצחק הוא בחי' עלי' וצריך להמשיך מדרי' יצחק שהיא עלי' בכלים. ולכן צ"ל השבירה במצה האמצעית לשבור הגבור' דיצחק. והשבירה הוא לה' חלקים כנגד ה"ג כידוע. ולהמתיק ה"ג בחסד דאברהם].

כ. כ"ק אדמו"ר מהר"ש נ"ע לקח² למלמד לבניו (הרז"א ואדמו"ר נ"ע) את ר' שלום קיידאנער. הוא ה' למדן גדול וכו'.

פעם שאל ר' שלום אצל כ"ק אדמו"ר מהר"ש נ"ע, מפני מה צריך להצפין את האפיקומן. וענה לו לפי שכתוב בהגדה צפון. ושאל שוב: א"כ לא יהי' כתוב בהגדה צפון ולא יצטרכו להצפין? וענה לו, [הוא נתינת כח לבער את הצפון בלבד של אדם הוא היצה"ר ככתוב ואת הצפוני ארחיק גו' שאפיקומן נותן כח ע"ז, כי האפיקומן אין בו טעם, כן העבודה עם נה"ב אצל בטעמים שכלים רק בגזירות – ניט ניט יע ניט. היינו מה שאין צל – א"צ להיות. ומה שצריך לעשות – צריך לעשות].

(ואמר כ"ק אדמו"ר שליט"א): הרי הקושיא במקומה עומדת. היצה"ר הלא נק' בכמה שמות וא"כ ה' אפשר לבחור בשם אחר של היצה"ר, ובמילא לא יצטרכו להצפין את האפיקומן?

(* הקטעים שהוגדשו בפענוח והושמו בסוגריים מרובעות נכתבו ע"י כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א בדף אחר וסימן את מקומם בצילום שלפנינו
במספרים 11, 12, 13 המוקפים בעיגול. המו"ל.
(1 סדר א' דחה"פ תרח"ץ.
(2 שיחת ליל ב' דחה"פ תרצ"ז.

ההוראה מהפטרת אחרון-של-פסח לזמננו

ישנם התמהים ושואלים: כאשר רואים שמשנה לשנה ה"מיצר" דעולם מתדרדר, וככל שעובר הזמן גובר יותר היפך השלום בעולם, היפך הצדק והיושר, איך יימצא לפתע עולם כזה בתכלית הזיכוכ – הרי זה ענין שאינו מובן לגמרי בשכל? • על-כך מספרים לנו "עוד היום בנוב לעמוד גו" – זהו ענין שכבר ה' לעולמים • כשם שהי' גם בימי חזקי' ש"ימצא מלאך ה' ויך במחנה אשור", כך גם בנוגע לזמננו זה, הזמן ד"ויצא חוטר מגזע ישי", שע"ז שאנו נעשה את עבודתינו בחינוך על טהרת הקודש, אזי כל הענינים ייעשו לבדם מלמעלה • תרגום חפשי משיחת אחרון של פסח ה'תשכ"ב – בלתי מוגה

תרגום חפשי ללשון הקודש – בעריכת מערכת "יחי המלך"*

המדובר בהמשך ההפטרה – "ויצא חוטר מגזע ישי וגו"³ (שזה הטעם העיקרי לאמירת הפטרה זו באחש"פ, כי אחש"פ שייך למשיח⁴), תובן ע"פ מאמר חז"ל² "ביקש הקב"ה לעשות חזקיהו משיח וסנחריב גוג ומגוג"⁵.

דלכאורה קשה: תקנת אמירת ההפטרה נוסדה בזמן הגזירה שלא יקראו בתורה,

א. הפטרת יום אחרון של פסח מתחילה בפסוק¹ "עוד היום בנוב לעמוד".

בהפטרה זו מדובר על מלחמת סנחריב שעמד בתוקף כ"כ גדול, עד שהי' בטוח – שאם יספיק להגיע לירושלים כש"עוד היום בנוב" הוא יכבוש אותה, ואעפ"כ נחל מפלה בפני חזקי', כמסופר בארוכה בדברי חז"ל².

שייכותו של סיפור זה לענין משיח

(* מובאת בעריכה מחדשת ובהוספת מראי-מקומות בשולי-הגליון. המו"ל.

(1 ישעי' י, לב.
(2 סנהדרין זה, א.

(3 ישעי' יא, א ואילך.
(4 לפי שמאיר בו הארת גילוי המשיח ("היום יום" כב ניסן. וראה לקו"ש ח"ד ע' 1298).
(5 ראה סה"ש תשמ"ח ח"ב ע' 385 הע' 14.

כמסופר בגמרא⁶, והרי זה ה' זמן רב לאחרי שכבר ראו שחזקי' אינו משיח, ואם-כן היו צריכים להתחיל את ההפטרות מהפסוק "ויצא חוטר מגזע ישי", ומה נוגע לספר לנו באחש"פ את כל הסיפור של סנחריב עם חזקי', החל מ"עוד היום בנוב לעמוד"⁷?

אלא מוכרחים לומר שסיפור זה הוא הוראה בעבודתנו בנוגע להכנה לביאת המשיח⁸, וכדלקמן.

ב. ישנם השואלים, כיצד אפשר להאמין עכשיו בביאת המשיח באמונה המתאימה ("די ריכטיקע אמונה")?

דהנה, ענין האמונה אין הכוונה לאמונה שתם בדרך מקיף, אלא אמונה החודרת בכל עניניו, עד שגם הנפש הבהמית עם הגוף וחלקו בעולם חודרים באמונה בביאת המשיח. שהרי הגאולה העתידה היא בדוגמת גאולת מצרים, וכפי שאז ה' הענין ד"ואחרי כן יצאו ברכוש גדול"⁹, כך גם עכשיו, שגם ה"רכוש גדול", היינו חלקו בעולם, צריך להיות חודר ("דורכגענומען") באמונה בביאת המשיח.

וענין זה, ככל הענינים דפנימיות התורה, מובא גם בנגלה דתורה¹⁰: בדין חיוב מזוזה

ישנו חילוק בין ארץ ישראל לחוץ-לארץ, שהשוכר בית בארץ ישראל חייב במזוזה מיד, משא"כ השוכר בית בחו"ל חייב במזוזה רק לאחר שלושים יום, כיון שהבית הוא בית עראי ולא קבע (הגם שבנוגע לכמה ענינים כגון מיסים וכו' מטילים אותם עליו מיד כי דעתו להשתקע¹¹, אעפ"כ בנוגע למזוזה הוא פטור),

והטעם לזה – מצד האמונה בביאת המשיח שצריכה לחדור ("דורכגעמען") בכל עניניו עד לחלקו בעולם – ביתו (שלכן בחו"ל הוא "בית עראי"), שזה יביא את קיום היעוד "והדרוך בנעלים"¹², שהגילוי דגאולה העתידה יורגש עד לנעלים.

ג. דהנה, בגאולה העתידה העולם יזדכך ("אויסגעאיידעלט") כל כך עד ש"לא ירעו ולא ישחיתו בכל הר קדשי"¹³, ואפ' בבעלי חיים יקויים "וגר זאב עם כבש גו' ואר' כבקר יאכל תבן"¹⁴, וכמבואר בחסידות¹⁵ שאין זה כפירוש הרמב"ם¹⁶ האומר שפסוקים אלו מדברים בדרך משל ומליצה, אלא יעודים אלו יקוימו פשוט בגשמיות, שאפילו אר' דורס וטורף שכל חיותו כעת היא מזה שהוא טורף בשר, אזי לעתיד-לבוא העולם כל כך יזדכך עד שחיותו של האר' לא תהי' מטרף, אלא "כבקר יאכל תבן"; כל זה הוא הזיכוך שיהי' בבעלי החיים, ומובן במכל-שכן הזיכוך שיהי' במין המדבר.

(11) ראה (בנוגע לצדקה) רמב"ם הל' מתנות עניים פ"ט ה"ב: ודע כו'. וראה שו"ע שם סרנ"ו ס"ה (וברמ"א). נ"ב בטושוע"ע שם.
 (12) מההפטרות דאחש"פ – ישע"י יא, טו. וראה שה"מ מלוקט ח"ד ע' רלג סי"א. וראה שם בהע' 54.
 (13) ישע"י שם, ט.
 (14) שם ו-ז.
 (15) ראה בהנסמן בסה"מ מלוקט ח"ב ע' מה הע' 6.
 (16) הל' מלכים רפ"ב.

עאכו"כ כיום, שאפשר לחנך את הילדים מתוך הרחבה (והלואי שההורים לא יסחבו על עצמם עוד טרדות ויסתפקו בחומר ובלבנים ברוחניות, ש"חומר דא קל-וחומר ובלבנים דא ליבון הלכתא"⁴, וע"י היגיעה בתורה יבררו את כל הברורים שנעשו פעם ע"י העבודה הקשה בפועל), שההורים צריכים להעמיד דור של "זרע ברך הוי"⁵, כזה דור שמברך וממשיך את ה"הוי' מהעולם ועד העולם"⁶, ועל-ידם גם למבוגרים, שיהי' "יברך . . . הקטנים עם הגדולים"⁷,

ולכל לראש שלנשים תהי' הצלחה בעבודתן, וירו רוב נחת מילדיהן, ובקרוב ממש ילכו לקבל פני משיח צדקנו "בעצם היום הזה"⁸ ו"ביד רמה"⁹.

(תרגום חפשי משיחת אחרון של פסח ה'תשכ"ז - בלתי מוגה)

מהו ה"ושחטו הפסח" של הנשים?

תרגום חפשי ללשון הקודש – בעריכת מערכת "יחי המלך"

מבואר בכתבי האריז"ל¹⁰ שדורנו זה הוא גלגול של הדור שיצאו ממצרים, ולכן, כשם ש"בשכר נשים צדקניות שהיו באותו הדור נגאלו ישראל ממצרים"¹¹, כך גם יהי' בגאולה העתידה שתהי' בזכות נשים צדקניות¹¹, שהרי האשה היא עקרת הבית, ועבודתה להעמיד משפחה בישראל, וזה נפעל על-ידי "שה לבית"¹², כלומר, שהאשה עושה מבייתה – בית שבו "שוחטים" את כל העבודה-זרה של המדינה, מבלי להתחשב בשכן וכו', ועושה זאת בשמחה ובטוב לבב.

ואזי, לא רק שזה לא מזיק, אלא אדרבה – עי"ז יקויים הענין ד"פסח על בתי בני ישראל"¹³, היינו, שכל עניני המדינה אשר אינם כדבעי לא נמצאים בבתי בני, אלא "ולכל בני" ה' אור במושבותם"¹⁴,

ולאחמ"כ מקויים הפסוק¹⁵ "ואחרי-כן יצאו ברכוש גדול", ולבני ישראל תהי' עשירות עוד בזמן הגלות, שהרי כאשר משיח יבוא אף אחד לא יתעסק בקיבוץ כסף וזהב כו', אלא כולם יהיו טרודים בענינים רוחניים.

ועי"ז שעקרת הבית משגיחה שיעשו את ה"ושחטו הפסח"¹⁶ כלפי העבודה זרה של המדינה, עי"ז מגיע ה"רכוש גדול", ולא רק שלא חסר מאומה ח"ו אלא עוד נוסף, וכפי הדין שהפסח נאכל על השובע, באופן גדולה ובאופן שלא ישאר נותר, "ולא תותירו ממנו"¹⁷.

(משיחת אחרון של פסח ה'תשל"ד - בלתי מוגה)

(11) ראה יל"ש רות רמז תרו בסופו.	(4) תורה אור מט, א.
(12) בא יב, ג.	(5) ישע"י סא, ט.
(13) שם, כז.	(6) תהילים מא, יד.
(14) שם י, כג.	(7) תהילים קטו, יג.
(15) לך טו, יד. וראה לקו"ש חכ"א ע' 10 ואילך. ועוד.	(8) בא יב, מא.
(16) בא יב, כא.	(9) בשלח יד, ח.
(17) בא שם, י.	(10) ל"ת וסה"ל שמות ג, ד. שער הגלגולים הקדמה כ.

התורה נותנת כח ומבטיחה שזה תלוי בידי הנשים והבנות שבדור

תרגום הפשי ללשון הקודש – בעריכת מערכת ”יחי המלך“

הגמרא אומרת¹ ש”בשכר נשים צדקניות שהיו באותו הדור נגאלו ישראל ממצרים“, וצדתקן התבטאה בדור שהן העמידו וגידלו, הילדים ש”הם הכירוהו תחלה“.

ומכך ישנה הוראה בכל דור ודור:

הרי מקוים שמשוח יבוא בכל יום, וכפי שאומרים ב”אני מאמין“ – ”אחכה לו בכל יום שיבוא“, וא”כ יש לידע ש”כימי צאתך מארץ מצרים אראנו נפלאות“², שגם ע”י הנשים צדקניות שבכל דור ודור יבוא משיח, ע”ז שהן ימלאו את עיקר תפקידן – להעמיד דור ש”הכירוהו תחלה“.

וכידוע הפירוש ב”הכירוהו תחלה“³, שהם הכירו את הקב”ה עוד קודם לכן (כמובן גם מהפירוש הפשוט שבזה, שהרי כדי להכירו בשעת קריעת ים-סוף ה’ עליהם להכירו עוד קודם לכן). עד שישנם המקשים מה החידוש של קריעת ים-סוף, הרי ילדי ישראל כבר ראו את הקב”ה עוד בהיותם במצרים.

והילדים הללו זכו לזה ע”י החינוך שקיבלו מהנשים צדקניות, שללא הבט על המעמד ומצב ששרר אז, הן חינוכו את ילדיהן שיהי’ אצלם גילוי אלקות, מעין מה שהי’ בקרי”ס.

וכך צריך להיות גם בכל דור ודור, להעמיד דור שאצלם יהי’ ה”הכירוהו תחלה“.

אמנם נותנים את הנתינת-כח לזה, אבל בכל זאת צריך לדעת שזה תלוי גם בעבודה.

וכשם שכל סיפורי התורה הם נתינת כח והבטחה, כך גם כאן התורה נותנת כח ומבטיחה שזה תלוי בידי הנשים והבנות שבדור זה, שעליהן לחנך את הילדים ולהשפיע על עצמן, וגם על האב וראש הבית, שבכל מקום שבו ביטו (”וואו מ’זועט זיך א קער טאָן“) – יראו אלקות, ורק לאחמ”כ יראו גם את הדבר הגשמי שהאלקות מחי’.

אמנם אפשר לטעון: כיצד ניתן לדרוש מהן לגדל ילדים שיראו אלקות – הלואי שיהודי זקן יגיע לזה...

והמענה ע”כ הוא – כבר ה’ לעולמים, וההוכחה היא מקריעת ים-סוף, שאז ה’ ”הם הכירוהו תחלה“, על-אף שהיו שמה ראשי סנהדראות וכו’ וכו’, בכל זאת הם לא ”הכירוהו תחלה“, ודוקא אצל הילדים זה ה’, ואיזה ילדים – אצל אלו שנתחנכו מתוך עוני.

(3) ראה לקו”ש חכ”ב ע’ 176 ואילך.

(1) סוטה יא, ב.

(2) מיכה ז, טו.

ועל כך ישנם התמהים ושואלים:

כאשר רואים שמשנה לשנה ה”מיצר“ דעולם מתדרדר, וככל שעובר הזמן גובר יותר היפך השלום בעולם, היפך הצדק והיושר, עד שישנם כאלו בעלי ”מרה-שחורה“ הפוחדים ש...¹⁷

וכאן אומרים שלפתע יבוא משיח, נשמה בגוף, גוף שיוכלו למששו בידים בשריות ויוכלו לראות אותו ולשמוע את דבריו, ויאמר שכבר הגיע הזמן שצריך להיות בו צדק ויושר, הגיע הזמן ”לתקן עולם במלכות ש-די“¹⁸, והוא יקיים זאת בפועל, שכל העולם יעריך ויוקיר אותו ויצייט להוראותיו; אמנם משך זמן קצר הוא יצטרך לנהל מלחמה, אך זהו זמן קצר בלבד, ואם יזכו הוא יעשה זאת ממש מהר, אבל לאחר-מכן יקויים הפסוק ”אז אהפוך אל עמים שפה ברורה לקרוא כולם בשם הוי’ ולעבדו שכם אחד“¹⁹, שזה יהי’ בתחילת התגלותו (לאחר המלחמה), ואחר-כך הוא יזכך עוד את העולם עד ש”גר זאב עם כבש גו“²⁰.

וכידוע²⁰ שפס”ד הרמב”ם²¹ ”אין בין העולם הזה לימות המשיח אלא שעבוד מלכיות בלבד“²² הוא רק בתחילת התגלותו, אבל אח”כ תהי’ דרגא נעלית יותר עד שיגיעו לדרגת עוה”ב ש”אין בו לא אכילה ולא שתי’ כו“²³, ואפי’ אז אין הכוונה שיהי’ עולם אחר, אלא יהי’ זה אותו העולם, עולם גשמי שנתפס

(17) בהנחה נראה שחסר כמה תיבות.

(18) ל’ תפלת וע”כ נקוה. וראה הנסמן בלקו”ש חכ”ב ע’ 532.

(19) צפני’ ג, ט.

(20) ראה לקו”ש חכ”ז ע’ 197 ואילך ובהערות שם.

(21) ה’ מלכים פ”ב ה”א.

(22) ברכות לד, ב. ושי”נ.

(23) שם יז, א.

בחוש המישוש ובכל הגדרים הגשמיים, וגם משיח עצמו יהי’ בגוף גשמי דוקא כנ”ל, ואעפ”כ העולם הגשמי יהי’ בתכלית הזיכוך והעילוי.

והרי ממה-נפשך: אם היו אומרים שהעולם יחרב (קודם ביאת משיח) ויהי’ אח”כ עולם חדש, הרי שאין קושיא וסתירה כלל מכך שרואים איך העולם מתדרדר משנה לשנה והרע גובר כל הזמן, משום שאז יהי’ עולם אחר; אבל כאשר אומרים שהעולם יהי’ אותו עולם כמו עכשיו, עולם כזה שמתדרדר כל הזמן ולפתע ימצא בתכלית הזיכוך – הרי זה ענין שאינו מובן לגמרי בשכל?

ד. על-כך מספרים לנו ”עוד היום בנוב לעמוד גו“ – זהו ענין שכבר ה’ לעולמים²⁴:

הי’ זמן שבו סנחריב מלך אשור עמד בתוקף עצום (”א געוואלדיקן תוקף“), הוא אסף מסביבו את כל הממלכות, ומה ה’ לו את התוקף, מצד צבא הארץ שהי’ לצידו, וכמו”כ ה’ לו את התוקף ד”צבא השמים“, כמסופר בדברי חז”ל²⁵ מה שהאצטגנינים אמרו לו שאם ילחם עם ירושלים באותו היום (ש”בנוב לעמוד“) הוא בודאי ינצח מצד התוקף ד”צבא השמים“, הכוכבים והמזלות, ובפרט לפי המבואר בדרוש ’תער השכירה’ להצ”צ²⁵, בענין השרש של סנחריב למעלה, שזוהי הקליפה שכנגד אריך.

והתוקף שלו הי’ גדול כ”כ, עד שכאשר ראה את ירושלים אזי ”ינופף ידו הר בת-

(24) וראה בהתוועויות תש”ז ח”ג ע’ 70: ”שכיון שאמירת הפטרה ושמיעתה – היא ע”פ הוראת התורה בודאי שפועלת פעולתה למהר ולהביא ולזרז בפועל ממש כל היעודים שבהפטרה בנוגע לגאולה האמיתית והשלימה“.

(25) באוה”ת נ”ך ח”ב ע’ תשסז ואילך. ראה לקו”ש חכ”א ע’ 40 ואילך ובהנסמן שם.

ציון¹, הוא חשב שביכולתו לכבוש את ירושלים בנקל והתחרט ע"כ שקיבץ לשם כך כ"כ הרבה חילות²⁶. ועד כדי-כך גדל תוקפו שאפילו שבנא ראש הסנהדרין חשב שצריך להשלים עם סנחריב²⁷.

ולאחרי כל-זה, ללא הבט על תוקף הקליפה, הוא נפל בפני חזקי, ולא באופן שחזקי הוצרך ללחום איתו, אלא כמסופר בגמרא²⁸ שחזקי רצה לשכב על מטתו ושיניחו לו מכל הענינים, הוא כלל לא לחם כנגד סנחריב.

ובמה עסק חזקי בהתמסרות? אמרת הגמ'²⁹ שבדקו מדין ועד באר שבע ולא מצאו עם הארץ, בדקו מגבת ועד אנטפרס ולא מצאו תינוק ותינוקת איש ואשה שלא היו בקיאיין בהלכות טומאה וטהרה, ועי"ז "ויצא מלאך ה' ויך במחנה אשור גו"³⁰, וכמסופר במד'ל³¹ שזה לא ה' באופן של ניסים בפרסום ורעש, אלא שמחנה סנחריב שמעו את שירת המלאכים ועי"ז נתבטלו לגמרי.

ה. זוהי גם הוראה כיצד צריך להיות הסדר

(26 פרש"י עה"פ.

(27 ראה סנהדרין כו, א.

(28 ראה פתיחתא דאיכ"ר ל. איכ"ר פ"ד, טו. מדרש תהלים עט, א. וראה זח"א קצח, ב.

ובאיכ"ר שם – שחזקי בטח בה' לגמרי, עד שאמר "אני אין בי כח לא להרוג ולא לרדוף ו[אפילו] לא לומר שירה אלא אני ישן על מטתי ואתה עושה".

(29 סנהדרין צד, ב.

(30 מ"ב יט, לה.

(31 סנהדרין צה, ב.

בזמן ד"ויצא חוטר מגזע ישי גו":

ללא הבט על תוקף הרע שמתגבר מיום ליום – עבודתו היא לא להלחם איתו, גם לא צריכים להרעיש ("שטורעמען") ולכתוב בעיתונים, אלא העבודה שלנו היא לחנך את ילדי ישראל על טהרת הקודש, ועי"ז לכבוש את כל העולם.

וללא הבט ע"כ שלעת-עתה אנו מתי מספר, אבל בכחו של כל יהודי לכבוש את כל העולם, שזוהי ההוראה מהיהודי הראשון – אברהם אבינו, אף ש"אחד ה' אברהם"³², הוא ה' אחד ויחיד³³, אעפ"כ הרי "ירש זרעו את כל הארץ"³⁴, וכך גם עלינו לעשות את המוטל עלינו ועי"ז לכבוש את כל העולם.

וכשם שאצל אברהם כתוב "ויחלק עליהם לילה"³⁵, שמלאך הקרוי "לילה" נזדמן לאברהם ולחם עבורו³⁶, וכשם שה' גם בימי חזקי ש"ויצא מלאך ה' ויך במחנה אשור", כך גם בנוגע לזמננו זה, הזמן ד"ויצא חוטר מגזע ישי", שע"ז שאנו נעשה את עבודתנו בחינוך על טהרת הקודש, אזי כל הענינים ייעשו לבדם מלמעלה, ש"ויצא חוטר מגזע ישי", נשמה בגוף, ויפעל בכל העמים "לעבדו כולם שכם אחד".

(32 יחזקאל לג, כד.

(33 ראה לקו"ש חל"ה ע' 44 הע' 46.

(34 ראה יחזקאל שם בהמשך הכתוב: וירש את הארץ. וצ"ע מהמובא בשיחות קודש תשי"א (הוצאת תשנ"ט) ע' 198 ע"ש.

(35 לך לך יד, טו. ובפרש"י שם.

(36 סנהדרין צו, א.

דהצ"צ לבנו אדמו"ר המהר"ש¹⁰) – הוא אינו יודע איזה ספר זה בכלל, כיון שהוא "תינוק בן יומו", ובמילא איננו מבין את כל הענינים הכי נעלים; הדבר היחידי שהוא כן מבין זה – שצריכים גאולה כפשוטה, בפשטות ממש, למטה מעשרה טפחים!

וכפי ש"וינקוהו דבש מסלע ושמן מחלמיש צור" (שהביא אח"כ ל"הם הכירוהו תחלה") ה' אוכל גשמי לגופים גשמיים, עד כדי כך שהספרי אומר¹¹ את המקום המדויק באה"ק שה' בו ע"ד הענין ד"וינקוהו דבש מסלע גו" (שה' במצרים), ז.א. שזה בא בפועל ובגשמיות. וכיון שהילד מבקש זאת בתמימות – מקויים ה"ודיגלו עלי אהבה"¹², ואפילו אם הוא איננו אומר זאת במדויק, אזי גם אז "ודילוגו עלי אהבה"¹³.

וזה פועל שתבוא הגאולה העתידה, גאולה הקשורה עם ענין האהבה, "כי נער ישראל ואוהבהו", כפי שה' ב"ימי צאתך מארץ מצרים".

(משיחת אחרון של פסח ה'תש"ם - בלתי מוגה)

(10 ראה לקו"ש ח"ו ע' 80 הע' 70. וראה ב"יחי המלך" (12 שה"ש ב, ד.
קלוז ע' 8, ו-קעו ע' 7. ועוד. (13 ראה שהש"ר פ"ב, ד.
(11 עה"פ האזינו לב, יג.

המשך הפענוח מעמוד 15:

אשר כחות הגלויים יהיו בטוב ועצם הנפש – בעמקי הקליפות.

כא. אף שכחות הגלויים אינם הוראה על העצם, וא"כ, לכאורה, איך אפשרית העבודה בצפון – בירור רע הנעלם, הרי כל העבודה הוא בכחות הגלויים בלבד?

הנה באמת, ע"י ההתעסקות בפנימיות התורה, היא מאחדת את העוסק בה עם העצמות, **סתים דנשמתא ע"י סתים דאורייתא [צפון דתורה]**³ סו"ס מגיעים ואפשר לתקן גם את העצם.

וכהסיפור הידוע (תורת שלום י"ט כסלו תרע"ג) אשר אדמו"ר הזקן אמר פעם לאחד: על מי אתה בוטח, אם עלי – הרי לא תדע אפילו את הדרך להגן עדן שלי.

אמר כ"ק אדמו"ר הצ"צ (שה' באותו מעמד) שהוא מדריגה נעלית יותר מריב"ז שאמר ואיני יודע באיזה דרך מוליכין אותי, ואדמו"ר הזקן ה' בטוח שיהי' בג"ע.

כב. כשאוכלים את האפיקומן שהוא זכר לפסח – שזהו הכנה לגאולה העתידה, צריך מקודם לתקן גם את רע הנעלם. ואין מספיק כל עבודת ה"סדר" שעד "צפון", כי צריכה להיות העבודה גם עם צפון ועצם הנפש.

שע"ז זוכים – "לשנה הבאה בירושלים", **שלימות דוקא**, ונאכל שם מן הפסחים ומן הזבחים (ההתועדות היתה במוש"ק ולכן אמר נוסח זה – המעתיק) בבנין ביהמ"ק השלישי שכבר בנוי למעלה ויומשך למטה ע"י משיח צדקנו במהרה בימינו.

(3 ראה דבר פ"א, יט: ואין צפונה אלא תורה, וכו'. אוה"ת – דרושי חנוכה – רפד, ב. ואילך.

מדור ה"דבר מלכות" מוקדש לעילוי נשמת ר' יוסף ארי' לב בן משה באר ע"ה
ולעילוי נשמת אשתו מרת חשא בת נטע אורי ע"ה זיסק
יה"ר שתיכף ומיד ממש יקויים העיוד "הקיצו ורגנו שוכני עפר" וחס בתוכם, בגאולה האמיתית והשלימה
ולזכות כל משפחת זיסק שיחיו – לברכות עד בלי די

פעולת הילדים בסעודת משיח

תרגום הפשי ללשון הקודש - בעריכת מערכת "יהי המלך"

א. הרי "לא אחד בלבד עמד עלינו לבלותינו אלא שבכל דור ודור עומדים עלינו לבלותנו והקדוש ברוך הוא מצילנו מידם"¹ - אזי כשם שגאולת פורים וגאולת מצרים באו ע"י התינוקות - עד"ז פועלים התינוקות, ה"קול גדיא", בכל דור ודור.

ובפרט בזמן ד"מועדים לשמחה", ובפרט בסעודתו של משיח - שכאשר האבא (אבינו שבשמים) מבחין שבנו שמח, זה פועל גם אצלו שמחה.

אמת אמנם שגם כאשר הבן בוכה אביו נותן לו, אבל זה לא דומה למתי שהילד בשמחה, שאזי גם האב בשמחה, ובמילא הוא נותן לילד את כל המצטרך לו באופן גדול עצום ורב, "מידו המלאה הפתוחה הקדושה והרחבה", וכמ"ש בסידור הבעש"ט - "הגדושה" עם גימ"ל, וכפי שרואים זאת במוחש, "מעשה רב" - איך שהורים משתדלים בנוגע לילדיהם.

וכפי שהמגיד כותב בתחלת ספריו² שהאבא משתדל, ומשפיל עצמו לקטנות של בנו בכדי שבנו יהי בשמחה.

ומזה מובן שכאשר הבן אומר שהוא לכתחלה שמח - נותן לו אביו שבשמים את כל אשר יחפוץ. ובפרט שהילד גם מברך ברכה - שאז בטוח יותר שיקבלו את בקשותיו.

וכידוע הסיפור על אחד מצדיקי פולין כאשר הוא הי' ילד, שפעם הוא רצה תפוח ולא רצו לתת לו - אזי הוא עשה ברכה על התפוח והיו מוכרחים לתת לו אותו בכדי שיאכל³.

וכיון שמשפריים לנו סיפור שאירע עם צדיק כאשר הוא הי' עדיין "בוצין בוצין"⁴ - מובן, שיש לזה שייכות לכאו"א.

ולכן כיום, כאשר ילד מברך את ברכת הנסים בהגדה, שברכה זו היא בלשון חיוב - שלא זו בלבד ש"גאלנו וגאל את אבותינו ממצרים" בעבר, אלא מוסיפים "כן ה' אלקינו ואלקי אבותינו יגיענו למועדים ולרגלים אחרים הבאים לקראתנו לשלום"⁵, ואח"כ מסיימים בברכה - הרי זה מכריח, כביכול, את הקב"ה שיביא את ה"תפוח" לילד, ש"תפוח" קשור עם משיח צדקנו, כמ"ש⁶ "ורח אפך כתפוחים", שפסוק זה מובא⁷ יחד עם הפסוק⁸ "והריחו בירת ה'" בנוגע למשיח שיהי' "מורח ודאין"⁹.

ב. ואם-כן יוצא מכך, שע"ז שילד מבקש מהקב"ה שיביא את משיח צדקנו והגאולה העתידה, ומבקש זאת בשמחה גדולה, שהרי מקשרים זאת עם סעודתו של משיח - ע"ז הוא פועל שמשיח יבוא בפועל ממש, בפשטות ממש.

והרי ילד אינו יודע משום "קונצים", וכאשר אומרים לו שנדפס הלקו"ת (כמענה הידוע

(1) הגדה של פסח.

(2) לקו"ת ואו"ת.

(3) ראה "יהי המלך" קעח ע' 7.

(4) ראה ברכות מח, רע"א.

(5) ברכת "אשר גאלנו" בהגש"פ. מפסחים קטז, ב.

(6) שה"ש ז, ט.

(7) ראה לקו"ת מסעי פט, ב. אוה"ת שלח ע' תמב.

(8) ישעי' יא, ג.

(9) סנהדרין צג, ב.

כשירצו באמת שמשיח

יבוא - יפעלו זאת!

. . צריכים לרצות רק דבר אחד, שיהי' "ומלאה הארץ דעה את הוי' כמים לים מכסים"¹, ובעבור זה יש להניח הכל בצד, העיקר שיהי' "לייחדא קוב"ה ושכינתו בתחתונים"².

וכאשר ירצו זאת באמת ויחפצו שמשיח יבוא - יפעלו זאת! וע"ד שאמרו³ "יהא מורא שמים עליכם כמורא בשר ודם" וכתוב "רצון יראיו יעשה"⁴.

והנה, הדיוק במילה "רצון" הוא - שלפני שהענין יבוא אצלו להרגש הלב, ואפי' עוד קודם שיונח אצלו ("אָפּגעלייגט") בחב"ד שבמוחין, וכל-שכן קודם שיתגלה בלבושים דמחשבה דיבור ומעשה - מספיק שיפעל זאת ב"רצון" בלבד ויחפוץ באמת שמשיח יבוא, ללא הבט על כך שיהי' עליו לעזוב את כל עסקיו הגדולים בחו"ל, עם הכבוד, המציאות, הישות ושאר השטויות ("די איבעריקע שטותים") שלו, מכל מקום, הוא מוכן ורוצה שמשיח יבוא והוא יהי' תלמידו

- משיח הרי ילמד תורה עם כל בני, אפי' עם האבות⁵ - גם הם יהיו תלמידיו, וכ"ש הוא, שנחות מהאבות, בודאי מתאים לו להיות תלמידו של משיח ("משיח'ס א תלמיד") -

אזי, כאשר הוא יחפוץ בכך באמת, ויתכוון לזה בפשטות ללא שום פשט'לאך אלא פשוט בגשמיות: שיבוא משיח - יהודי, נשמה בגוף, כפי שהרמב"ם אומר⁶ שמשיח יהיה יהודי הוגה בתורה ויוסף כל ישראל לילך בה ולחזק בדקה כו', הנה אף שהענין לא הגיע עדיין למוחין ומדות וכל שכן למחשבה דיבור ומעשה, אלא ברצון בלבד, בכל זאת "רצון יראיו יעשה" - הוא יפעל זאת!

באם כל בני ישראל יתדברו ביניהם ויצעקו שהם רוצים שמשיח יבוא, אזי הוא יבוא מיד, "כהרף עין"⁷, ללא הבט על כך שזה בלילה ושאר הענינים המובאים בגמ'⁸, אלא כפסק הרמב"ם⁹ ש"ישראל עושים תשובה ומיד הן נגאלין", וכמבואר בספרים¹⁰ שמשיח כבר ישנו, רק שצריך להאיר אצלו המקיף דח"י, ותיכף כשיאיר תהי' הגאולה השלימה במהרה בימינו. (משיחת אחרון של פסח ה'תשט"ז - בלתי מוגה)

(1) ישעי' יד, ט. ושם: מלאה.

(2) ראה זח"ג רפא, א (ברע"מ). הובא בתניא ספ"י.

ובכ"מ.

(3) ברכות כח, ב.

(4) תהלים קמה, יט.

(5) סד"ה ועבד דוד תרצ"ט (סה"מ תרצ"ט ס"ע 194).

(6) הל' מלכים פי"א ה"ד.

(7) מכילתא בא יב, מא. הובא בפרש"י שם.

(8) שבועות טו, ב. וראה גם עירובין מג, ב. ועוד.

(9) הל' תשובה פ"ז ה"ה.

(10) ראה שער הגלגולים פי"ג.

כבר נשתנה המצב!

א. הטעם מה שענין הנ"ל [אכילת "סעודת משיח" באחש"פ מצד "גילוי הארת המשיח" אז] נתגלה ע"י הבעש"ט דוקא י"ל שהוא לפי שכללות ענינו של הבעש"ט שייך לגילוי המשיח, וכידוע מענה מלך המשיח להבעש"ט על שאלתו "אימתי קא אתי מר" – "לכשיפוצו מעינותיך (מעניות הבעש"ט) חוצה"².

וכמו שכללות תורת הבעש"ט, מדור לדור היא מתפשטת יותר, עד לאלו שנמצאים ב"חוצה" בדרגה הכי תחתונה – כ"ה גם בנוגע ל"גילוי הארת המשיח" ו"סעודת משיח" דאחש"פ, שבדורותינו אלה נתפשט הענין בין כו"כ מבני".

ומכיון ש"תורה על הרוב תדבר", הרי מובן שענין הנ"ל שייך גם לאלו שמצד עצמם אין מרגישים "גילוי הארת המשיח" (שהרי אלו שמרגישים זה מצד עצמם, הם לע"ע רק מיעוט) – שגם הם, ע"י קיום ההוראה דאכילת "סעודת משיח", נעשה "הענין" חלק מגופם (וע"ד דבאכילה דמצוה אין נוגע הכוונה³) ובמילא גם קל יותר שע"י ההתבוננות והציור בזה, יוכלו גם הם להרגיש גילוי זה,

כי הרי הוא כבר "עומד אחר כתלנו" – ועוד יותר "משגיח מן החלונות מציץ מן החרכים" היינו שכבר ישנם "חרכים" (פרצה) בהכותל. ומכיון שכבר קרוב מאד לביאת המשיח, "מארגן קומט משיח", לכן גם היום – באחש"פ, (אף שנמצאים בגלות עדיין, אבל הכותל המפסיק בין הגלות להגאולה הוא כבר פרוץ, כנ"ל), מאיר גילוי הארת המשיח באופן שכאו"א יוכל להרגיש זה.

ועי' גופא מה שבזמן הגלות עושים "סעודת משיח", שבזה מראים אז אידן אנערקענען ניט דעם גלות – פועלים שבקרוב ממש וועט מען פארברענען די ווענט פון גלות כפתגם כ"ק מו"ח אדמו"ר ויתגלה משיח ויוליכנו קוממיות לארצנו.

ב. ישנם הטוענים שלא כל מוחא סביל דא לקבל ענין הנ"ל – שלכאו"א מאיר הארת המשיח, ואדרבה, ע"י שמיעת ענין כזה יתבלבלו וכו'.

אמנם באמת אינו כן, כי כבר נשתנה המצב, וכבר בא הזמן שגם ה"חוצה" יכול לקבל ענין זה, ורק צריכים להסיר הפחדים אצל אלו שצריכים להביא ענין זה לה"חוצה", וכשיאמרו את הענין בפשיטות (בלי שום פקפוק) – ע"י שיחזקו האמונה שלהם עצמם – יתקבלו הדברים אצל השומעים, ויפעלו פעולתם.

(משיחת אחרון של פסח ה'תשל"ב - מוגה. נדפס בלקו"ש ז' ע' 273-274)

(1) ראה גם היום יום ע' מז.

(2) אגה"ק של הבעש"ט נדפס בסוף הספר בן פורת יוסף ובכ"מ.

(3) שו"ע אדה"ז סתע"ה סכ"ח.

(4) וע"ד מה שדובר בהתעודות דשבת הגדול (ת"ל). ואם ב(בכורי) מצרים כן, בישראל מאמינים בני מאמינים – על אחת כמה וכמה.

שאמרו להם "זבח פסח הוא לה' שיהרוג בכורי מצרים" בתוקף ובפשטות (אף שהיו אז עדיין בגלות מצרים), פעלו שנתקבל זה גם אצל בכורי מצרים, ועד כדי כך, ש"עשו הבכורות מלחמה כו" (ראה שו"ע אדה"ז ר"ס ת"ל). ואם ב(בכורי) מצרים כן, בישראל מאמינים בני מאמינים – על אחת כמה וכמה.

משיח נמצא כבר ומשתתף ורוקד יחד עמנו...

[.]. ע"פ האמור לעיל מ"ש כ"ק מו"ח אדמו"ר² בפירוש הכתוב³: "כימי צאתך מארץ מצרים אראנו נפלאות" שיצי"מ היא ההתחלה והכח להגאולה העתידה, היינו, שהגאולה העתידה מתחילה כבר ביצי"מ, מובן, שגם עתה, בזמן הגלות, ישנו ענין הגאולה.

ומפורש הדבר במדרשי חז"ל – שכשגעתה פרתו אמרו שנחרב ביהמ"ק, וכשגעתה פעם שני' אמרו נולד מושיען של ישראל⁴, היינו, שבשעת החורבן נולד כבר מושיען של ישראל.

ועפ"ז יש לבאר דברי הגמרא⁵ בנוגע לשמו של משיח, "דבי רבי שילה אמרי שילה שמו . . . דבי רבי ינאי אמרי ינון שמו . . . דברי רבי חנינה אמרי חנינה שמו . . . ויש אומרים מנחם בן חזקי' שמו", היינו, שכל אחד השתדל וחיפש להכניס שמו (של רבו) ב"משיח", ר"ת מנחם שילה ינון חנינה⁶ – כיון שגם בזמן הגלות ישנו משיח.

כ"ק מו"ח אדמו"ר הנהיג לרקוד באחרון של פסח ריקוד של משיח ("משיח'ס טאנץ")⁷.

מאמר זה – "משיח'ס טאנץ" – אפשר לפרש בשתי אופנים: (א) ריקוד ששייך ומהווה הכנה למשיח, (ב) ריקוד שמשיח עצמו משתתף בו.

וכיון שהדבר תלוי בנו איך לפרש, נפרש כפי שכדאי לנו ("זוי עס לוינט אונדז") – כפירוש הב' – שמשיח נמצא כבר ומשתתף ורוקד יחד עמנו הריקוד שלו...

ולכן, ינגנו עתה ניגון שמח – "ניע זשוריצי כלאפצי", ותחילה ינגנו הניגון של אדמו"ר הזקן ולאחריו "ניע זשוריצי כלאפצי" [כידוע שאצל כ"ק מו"ח אדמו"ר היו לפעמים מנגנים תחילה ניגון אדמו"ר הזקן ולאחריו "ניע זשוריצי כלאפצי", ולפעמים "ניע זשוריצי כלאפצי" תחילה ולאחריו ניגון אדמו"ר הזקן], וירקדו עם ניגון זה – "ניע זשוריצי כלאפצי" – "משיח'ס טאנץ".

[כ"ק אדמו"ר שליט"א צוה לנגן "א הארציגן ניגון" בתור הקדמה לניגון אדמו"ר הזקן, ואח"כ ניגון אדמו"ר הזקן, ולכפול בבה הרביעית ח' פעמים. ואח"כ אמר:]

עתה ינגנו "ניע זשוריצי כלאפצי", בשמחה רבה, ומתוך ריקוד – "משיח'ס טאנץ".

ובהתאם לב' הפירושים הנ"ל – יצייר כאו"א לעצמו שמשיח – שנאמר בו "רום ונשא וגבה מאד"⁸, למעלה גם מאדה"ר (ואפילו כפי שה' קודם החטא)⁹ – רוקד יחד עמנו, וגם, שריקוד זה הוא הקדמה ויש לו שייכות למשיח.

[ינגנו "ניע זשוריצי כלאפצי", וכ"ק אדמו"ר שליט"א רמז בידו הק' שכאו"א ירקוד במקומו, וגם כ"ק אדמו"ר שליט"א רקד על מקומו בשמחה עצומה].

(משיחת אחרון של פסח ה'תשי"ב - בלתי מוגה)

(6) ראה לקוטי לוי"צ לקוטים על מחז"ל ע' קו.

(7) ראה שיחת אחש"פ תרצ"ה בסופה (סה"מ תשי"א ע' 247).

(8) ישעי' נב, יג.

(9) ראה ספר הגלגלים פ"ט. הובא ונת' בלקו"ת צו יז, א. מסעי פט, ג. שה"ש בסופו.

(1) ס"ג בהשיחה.

(2) ד"ה כימי צאתך דאחש"פ תש"ח פ"ב (סה"מ תש"ח ע' 164).

(3) מיכה ז, טו.

(4) ירושלמי ברכות פ"ב ה"ד. איכ"ר פ"א, נא.

(5) סנהדרין צח, ב.